

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 10 APRILIE 1984*

**Marele Ducat al Luxemburgului
împotriva
Parlamentului European**

„Locul de desfășurare a activității Parlamentului – Personal desemnat”

Cauza 108/83

În cauza 108/83,

MARELE DUCAT AL LUXEMBURGULUI, reprezentat prin agentul său Julien Alex, director al Direcției de relații economice internaționale în Ministerul Afacerilor Externe, asistat de domnul André Elvinger, avocat în Baroul din Luxemburg, cu domiciliul ales la biroul acestuia din urmă,

reclamant,

împotriva

PARLAMENTULUI EUROPEAN, reprezentat de directorul său general Francesco Pasetti-Bombardella și de consilierul său juridic Roland Bieber, în calitate de agenți, cu domiciliul ales la Secretariatul general al Parlamentului European, plateau du Kirchberg, Luxemburg

pârât,

având ca obiect anularea Rezoluției Parlamentului European din 20 mai 1983 „privind consecințele care derivă din adoptarea de către Parlamentul European, la 7 iulie 1981, a raportului Zagari” (JO C 161, p. 155),

CURTEA,

compusă din domnii J. Mertens de Wilmars, președinte, T. Koopmans, K. Bahlmann și Y. Galmot, președinți de cameră, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling și C. Kakouris, judecători,

avocat general: domnul G. F. Mancini,

grefier: domnul P. Heim

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Printr-o cerere introductivă depusă la grefa Curții la 10 iunie 1983, Marele Ducat al Luxemburgului a introdus, în temeiul articolelor 31 și 38 din Tratatul CECO, și, în subsidiar, în temeiul articolului 173 din Tratatul CEE și a articolului 146 din Tratatul CEEA, o acțiune în anularea „rezoluției privind consecințele care derivă din adoptarea de către Parlamentul

* Limba de procedură: franceza.

European, la 7 iulie 1981, a raportului Zagari”, reprodusă în procesul-verbal al ședinței Parlamentului European din 20 mai 1983 (JO C 161 din 20 iunie 1983, p. 155).

2 Este necesar să se amintească faptul că Rezoluția Parlamentului din 7 iulie 1981, prin care s-a adoptat „raportul Zagari”, a făcut obiectul unei acțiuni în anulare din partea Marelui Ducat al Luxemburgului, care a condus la pronunțarea Hotărârii Curții din 10 februarie 1983 (cauza 230/81, Rec., 1983, p. 255).

3 În rezoluția în litigiu, Parlamentul, considerând că „este în măsură să adopte, pentru organizarea activității sale, toate deciziile utile, în măsura în care acestea nu necesită participarea sau aprobarea Consiliului”; „pentru executarea Deciziilor din 7 iulie 1981, toate sesiunile plenare se desfășoară la Strasbourg, locul oficial de desfășurare a activității Parlamentului”; „reuniunile comisiilor și ale grupurilor politice se desfășoară în general la Bruxelles”; „Luxemburgul este menit să rămână sediul instituțiilor judiciare și financiare”,

„1. Decide:

a) să adopte, în cadrul bugetului din 1983 și al bugetelor ulterioare, concluziile Deciziilor din 7 iulie 1981;

b) să repartizeze în modul cel mai rațional personalul secretariatului general la locurile de muncă:

– prevăzând că serviciile care contribuie în principal la funcționarea ședințelor plenare vor fi instalate în permanență în locul în care Parlamentul își desfășoară ședințele, și anume la Strasbourg,

– prevăzând că serviciile care contribuie în principal la funcționarea comisiilor vor fi instalate la Bruxelles;

c) să țină seama în viitor de această repartizare în momentul unor noi recrutări;

d) să țină seama de interesele legitime ale personalului, printr-o aplicare cât mai largă posibil a principiului voluntariatului, și să asocieze pe deplin reprezentanții personalului cu elaborarea dispozițiilor care urmează să fie adoptate pentru executarea prezentei rezoluții;

2. însărcinează Biroul să efectueze schimbări structurale în administrație, menite să permită un ritm de lucru mai suplă, de exemplu organizarea rapidă a ședințelor speciale ale Parlamentului;

3. însărcinează Secretarul general să pregătească fără întârziere măsurile de reorganizare impuse de prezenta rezoluție”.

Desfășurarea procedurii parlamentare

4 Rezoluția contestată a fost adoptată fără dezbateri și fără vot prin intermediul procedurii scrise prevăzute la articolul 49 din Regulamentul de procedură al Parlamentului, astfel cum era în vigoare la momentul faptelor în litigiu.

5 Astfel cum rezultă din procesul-verbal al ședinței din 10 martie 1983 (JO C 96 din 11 aprilie 1983, p. 45), președintele Parlamentului a informat Adunarea plenară că propunerea de rezoluție în litigiu „a primit semnăturile a mai mult de jumătate din membrii care compun

Parlamentul”. De asemenea, acesta a anunțat că „întrucât prezenta propunere de rezoluție a fost depusă cu toate semnăturile, nu a putut face obiectul procedurii prevăzute la alineatele (2) și (3) ale articolului 49, în special în ceea ce privește dreptul deputaților de a prezenta amendamente”. Președintele a considerat că, „în aceste condiții, propunerea de rezoluție trebuie afișată cel puțin timp de 30 de zile înainte de a fi eventual transmisă ulterior organelor competente ale Parlamentului care vor examina acțiunile care vor urma acestui text, în special din perspectiva Hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene în cauza 230/81 dintre Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului și Parlamentul European, precum și a dispozițiilor din statutul funcționarilor”.

6 Prin scrisoarea din 21 martie 1983, președintele Parlamentului a cerut Comisiei pentru regulament și petiții un aviz cu privire la problema „dacă procedura prevăzută la articolul 49 se aplică domeniilor care intră sub incidența organizării interne a Parlamentului European” și, în caz afirmativ, cum a afectat acest fapt „mandatul acordat Biroului prin Rezoluția din 7 iulie 1981” (document de lucru al Comisiei, PE 84.980, din 18 mai 1983).

7 Prin scrisoarea din 23 martie 1983, o a doua întrebare a fost adresată comisiei menționate în legătură cu „posibilitățile de modificare și termenele lor de depunere” (același document, nr. PE 84.980).

8 După ce s-a anunțat în ședință depunerea rezoluției, o semnătură a fost retrasă și altele patru au fost adăugate (procesul-verbal al ședinței din 20 mai 1983, JO C 161 din 20 iunie 1983, p. 155).

9 La ședința din 20 mai 1983, președintele ședinței a anunțat adunarea plenară că, „în conformitate cu declarația acordată de domnul președinte în cursul ședinței din 10 martie 1983, propunerea de rezoluție [...] a fost transmisă membrilor Biroului și Secretarului general, dat fiind că această transmisie nu prejudiciază cu nimic rezultatul deliberărilor comisiei pentru regulament și petiții”. La același punct 5 din procesul-verbal al acestei ședințe s-a inserat, ca urmare a declarației menționate anterior, textul rezoluției în litigiu și numele semnatarilor.

10 Avizul Comisiei pentru regulament și petiții din 18 mai 1983 a fost transmis președintelui la 2 iunie 1983. În acest aviz, comisia constată că propunerea de rezoluție în litigiu care a primit jumătate din semnături „a devenit o rezoluție a Parlamentului asemenea celorlalte”. Avizul concluzionează că procedura prevăzută la articolul 49 este inaplicabilă în cazul în care „Parlamentul este consultat sau trebuie să-și asume o sarcină specifică normelor sale de organizare internă” (documentul PE 84.980 din 18 mai 1983, menționat anterior).

11 Ca urmare a unei obiecții în temeiul articolului 111 al patrulea paragraf din regulament și care contestă această interpretare (procesul-verbal al ședinței din 7 iunie 1983, documentul 85.065, JO C 184 din 11 iulie 1983, p. 17), Parlamentul a aprobat, în ședința din 9 iunie 1983, „cererea de trimitere către comisie a acestei interpretări” (procesul-verbal al ședinței din 9 iunie 1983, documentul PE 85.067, JO C 184 din 11 iulie 1983, p. 104).

12 În ziua următoare, 10 iunie 1983, Marele Ducat al Luxemburgului a introdus prezenta acțiune pentru anularea rezoluției în cauză.

13 În ședința din 10 octombrie 1983, președintele a informat Parlamentul că președintele Comisiei pentru regulament și petiții i-a comunicat avizul său, conform căruia, „ca urmare a respingerii de către Adunarea plenară, la 9 iunie 1983, a unei interpretări propuse de comisie, aceasta consideră că este necesar să supună în viitor adunării o modificare a articolului 49 din

regulament. [...] În orice caz, o astfel de modificare a articolului 49 nu va avea nici un efect retroactiv”. În continuare, președintele a apreciat că „în consecință, rezervele în ceea ce privește admisibilitatea rezoluției sunt eliminate”. Acesta a mai amintit, „în ceea ce privește esența și conținutul rezoluției, propunerile pe care acesta le făcuse în timpul ședinței din 10 martie 1983, și anume faptul că organele competente ale Parlamentului vor examina acțiunile care urmează a fi luate în legătură cu acest text, în special din perspectiva Hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene în cauza 230/81 dintre Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului și Parlamentul European, precum și a dispozițiilor din statutul funcționarilor” (JO C 307 din 14.11.1983, p. 3).

14 Comisia pentru regulament și petiții, în Raportul din 28 octombrie 1983 (documentul de ședință a Parlamentului 1-975, din 9 noiembrie 1983, PE 86.280 final), a constatat, în ceea ce privește interpretarea articolului 49, că, „la ședința plenară din 9 iunie 1983, Parlamentul European a respins această interpretare” și a propus o modificare a articolului menționat.

15 Se pare că până în prezent, nici Biroul și nici Secretarul general nu au adoptat măsuri ca urmare a rezoluției în litigiu.

Cu privire la admisibilitate

16 Împotriva acestei acțiuni, Parlamentul a susținut două motive de inadmisibilitate: primul se întemeiază pe faptul că acțiunea este prematură; al doilea se întemeiază pe caracterul „non decizional” al rezoluției contestate.

17 În ceea ce privește primul motiv, Parlamentul a susținut în memoriul său că rezoluția în litigiu nu putea face obiectul unei acțiuni întrucât, la data introducerii acțiunii, aceasta nu era un act definitiv.

18 Cu toate acestea, atât din memoriul în duplică cât și din declarațiile pârâtului din timpul procedurii orale rezultă că aceste motive au fost abandonate. Prin urmare, nu este necesar să fie examinate.

19 În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de inadmisibilitate, rezoluția în litigiu constituie, conform Parlamentului, o simplă invitație la acțiune adresată organelor competente, în acest caz Biroul și Secretarul general al Parlamentului, care nu are alt scop, după caz, decât de a da o orientare politică eventualelor decizii ale acestor organe, fără a stabili conținutul acestor decizii prin rezoluție. Prin urmare, este vorba despre un act în domeniul administrativ și referitor la organizarea internă a Parlamentului, care nu produce în sine efecte juridice, fiind astfel de aceeași natură ca rezoluția care făcea obiectul acțiunii în cauza 230/81.

20 Guvernul luxemburghez susține că se demonstrează caracterul decizional al rezoluției atât prin scrisoarea sa, cât și prin conținutul său, prin faptul că aceasta conținea măsuri concrete privind, în special, repartizarea personalului și prevedea măsuri de punere în aplicare precise.

21 În această privință, este necesar să se observe, fără a acorda o importanță excesivă utilizării verbului „decide” în textul rezoluției în litigiu, că reiese chiar din termenii acesteia că prevede măsuri concrete, constând în repartizarea permanentă a serviciilor și a personalului Secretariatului general între Strasbourg și Bruxelles.

22 Chiar dacă este adevărat că, la punctele 2 și 3 ale rezoluției în litigiu, Parlamentul însărcinează Biroul și Secretarul general să instituie modificări structurale și să pregătească măsurile de reorganizare, aceasta se datorează faptului că aceste schimbări și reorganizarea au

fost decise de el și că este necesar ca repartizarea decisă să fie urmată de măsuri de punere în aplicare.

23 Rezultă că analizarea conținutului rezoluției în litigiu dovedește un caracter decizional precis și concret, care produce efecte juridice.

24 Prin urmare, cel de-al doilea motiv de inadmisibilitate trebuie respins.

Cu privire la fond

25 Guvernul luxemburghez susține că Parlamentul, prin adoptarea rezoluției în litigiu, a depășit competențele care îi sunt atribuite prin tratat. Acesta susține că, chiar dacă Parlamentul are dreptul de a adopta măsurile adecvate pentru a asigura buna funcționare a serviciilor sale, ar fi trebuit să facă acest lucru respectând competența atribuită statelor membre de a stabili sediul instituțiilor, competență care a fost exercitată prin deciziile adoptate provizoriu, astfel cum a recunoscut Curtea în Hotărârea din 10 februarie 1983 în cauza 230/81, citată anterior. În această hotărâre, Curtea a decis că numai infrastructura indispensabilă îndeplinirii misiunilor Parlamentului trebuia menținută în diferitele locuri de desfășurare a activității; orice altă decizie de transfer, total sau parțial, al Secretariatului său general constituia o încălcare a articolului 4 din Decizia statelor membre din 8 aprilie 1965 privind instalarea provizorie a anumitor instituții și servicii ale Comunităților. Or, prin decizia „repartizării celei mai raționale a personalului Secretariatului general” numai între Strasbourg și Bruxelles, măsură care afectează ansamblul secretariatului, Parlamentul nu a respectat limitele definite prin hotărârea Curții menționată anterior.

26 Conform Parlamentului, „astfel cum a confirmat Curtea în cauza 230/81, la punctul 19 [...], indiferent de competențele guvernelor statelor membre, acesta are o competență proprie de a delibera în legătură cu orice problemă care privește Comunitățile, de a adopta rezoluții privind astfel de probleme [...]. Prin urmare, simplul fapt de a adopta o rezoluție într-un domeniu care poate interesa statele membre nu poate constitui o încălcare a competențelor statelor membre”.

27 Mai mult, Parlamentul subliniază că trebuie apreciat conținutul rezoluției în litigiu ținând seama de declarațiile președintelui său din 10 martie și 10 octombrie 1983, conform cărora concluziile trase din această rezoluție de către Birou și de către Secretarul general vor fi luate din perspectiva hotărârii Curții în cauza menționată anterior, precum și a dispozițiilor din Statutul funcționarilor și a declarațiilor adoptate de către Parlament, iar rezoluția în litigiu nu își propune să modifice situația existentă într-un sens contrar hotărârii Curții.

28 În primul rând, este necesar să se observe că, chiar dacă este corect că rezoluția în litigiu trebuia transmisă Biroului după ce a fost adoptată și că președintele Parlamentului a declarat că organele competente ale Parlamentului „vor examina acțiunile care urmează să fie luate în legătură cu acest text, în special din perspectiva Hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene în cauza 230/81”, nu este mai puțin adevărat faptul că Parlamentul, prin adoptarea acestei rezoluții, și-a afirmat, pe de o parte, competența sa de a adopta măsurile în litigiu și, pe de altă parte, a dat curs voinței sale de a-și repartiza serviciile și personalul în alte locuri decât Luxemburg. În aceste condiții, conformitatea acestei rezoluții cu Decizia statelor membre din 8 aprilie 1965 trebuie judecată în esență.

29 În al doilea rând, este necesar să se amintească faptul că articolul 4 din Decizia din 8 aprilie 1965 privind instituirea provizorie a anumitor instituții și servicii ale Comunităților (JO 152 din 13 iulie 1967, p. 18) prevede că „Secretariatul general al Adunării și serviciile

sale rămân la Luxemburg”. De asemenea, este necesar să se sublinieze că, în hotărârea menționată, Curtea a precizat faptul că Parlamentul „trebuie să fie în măsură să mențină în diferitele locuri de desfășurare a activității, în afara locului unde este instalat secretariatul său, infrastructura indispensabilă pentru a asigura îndeplinirea sarcinilor care i-au fost încredințate prin tratate, în toate aceste locuri”.

30 Cu toate acestea, Curtea a adăugat că transferurile de personal nu pot depăși limitele indicate, dat fiind că orice decizie de transfer, complet sau parțial, în drept sau în fapt, a Secretariatului general al Parlamentului sau a serviciilor sale, ar constitui o încălcare a articolului 4 din Decizia din 8 aprilie 1965 și a garanțiilor pe care această decizie avea rolul să le confere Marelui Ducat al Luxemburgului, în temeiul articolului 37 din Tratatul de instituire a unui Consiliu unic și a unei Comisii unice a Comunităților Europene.

31 Analiza conținutului rezoluției în litigiu arată că aceste limite nu au fost respectate. Într-adevăr, aceasta prevede în mod expres repartizarea personalului Secretariatului general între Strasbourg și Bruxelles și stabilirea sa permanentă în aceste locuri. Conform ultimului său considerent, aceasta atribuie Luxemburgului „menirea de a rămâne sediul instituțiilor judiciare și financiare”. Prin urmare, Luxemburgul ar înceta să fie locul de instalare a secretariatului.

32 Din cele arătate anterior rezultă că Parlamentul a depășit limitele competențelor sale și că, prin urmare, rezoluția în litigiu trebuie anulată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

33 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată.

34 Întrucât Parlamentul a căzut în pretenții, acesta este obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Rezoluția Parlamentului European „privind consecințele care derivă din adoptarea de către Parlamentul European, la 7 iulie 1981, a raportului Zagari” (JO C 161 din 20 iunie 1983, p. 155) se anulează.

2) Parlamentul European este obligat la plata cheltuielilor de judecată.

Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	O'Keefe
Bosco	Due	Everling
		Kakouris

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 10 aprilie 1984.

Grefier
P. Heim

Președinte
J. Mertens de Wilmars